

Een Avondje in het Najaar

Het was een avondje in het najaar. We zaten op de grond op een dun vloerkleed om te eten, te slapen en te leven! Het eten van vanavond was rijst met linzen. Ondanks dat we erg hongerig waren, hadden we geen trek in een bijna smaakloos eten. Net een uurtje geleden kwam een nieuwe jongen bij ons, ik geloof 14 á 15 jaar. Hij is de jongste tot nu. Hij heeft geen flauw idee wat we verwachten van vanavond of wat de avond van ons verwacht. Niemand wil hem ongerust maken want, dit is de eerste avond.

Na het eten hadden we slechts 10 minuten de tijd om onze borden af te wassen, en onze behoeften te doen tot morgenvroeg. Dus niemand verspeelde tijd en we doen alles muisstil en fluisteren alleen als dat nodig is. We kennen de regels en we hebben geen zin om gestraft te worden.

Het is tijd, rond acht uur. Nu wordt de sleutel omgedraaid en de man die we andere avonden al hebben gezien, maakt de deur open. Dit gezicht zal ik nooit vergeten, dacht ik toen. Hij kijkt rond. Niemand wil opvallen, en zonder een naam te noemen kiest hij: jij, jij en jij, klaarmaken binnen een paar minuten, zegt ie. Dat is het. De deur wordt weer afgesloten.

Nu eventjes een vreemd gemeen gevoel van opluchting voor wie achterblijft of wie al die tijd al zit te wachten. Bijna iedereen is in beweging. Die jongens die net geroepen werden nemen afscheid. Ze delen een paar spullen met anderen of ruilen bijvoorbeeld schoenen met slippers en stoppen kleine persoonlijke dingen in een plastic zakje. Het wordt snel stil en we wachten weer, letterlijk doodse stilte. Ik en een van die jongens die net werd geroepen, naast elkaar hand in hand. We praten niet maar "De stilte zit vol met Onuitspreekbaar woorden".

Wat je hoort: alleen een hard geluid van laarzen en draaiende sleutels in deuren en piepende geluid van slippers in de gang, die geluiden gaan langzaam weg. Ze zijn weggegaan.

Onze nieuwkomer is geschrokken, verbaasd en doodsbang wat er gebeurt en wat er verder gaat gebeuren. Met alleen maar oogcontact vraag ik hem naast me te komen zitten. Ik kan niet verbergen waar we op wachten, dus vertel ik hem dat.

Ze gaan voor de eerste keer zonder blinddoek naar de wachtkamer. Ze krijgen een dikke stift om de eigen naam op hun benen te schrijven en een stuk papier en een pen om een brief naar hun ouders schrijven. Brieven die nooit hun bestemming zullen bereiken. Sommige weten dat en sommige doen dat gewoon voor de 'hoop' of alleen maar om iets te doen.

We hebben geen klok of horloge, maar de stilte wordt door de eerste knallen van tientallen automatische wapens doorbroken. En dan weten we dat het rond twaalf uur 's nachts is. Daarna is het tijd om te tellen! 1, 2, 3, ... een geluid van een Colt45. Iedereen is bezig met tellen ... 20, 21, 22, ..., 29, 30 dan stilte en stilte tot de volgende KNALLEN. En weer tellen 1, 2, 3, ..., 48, 49, 50. Ik kan dat niet geloven en nog een keer en nog een keer. Elke avond worden 100 tot 250 mensen doodgeschoten. De volgende dag lezen we de namen in de ochtendkrant.

Dit was de langste avond/nacht tot nu toe. Ik geloof dat het misschien pas vier uur was toen door het geluid van vrachtwagens de stilte langzaam terugkeerde. Dan besluiten we om te gaan slapen. De kamer was gewoon overvol. We lagen op dekens (als matrassen) naast elkaar en iedereen maakt met eigen spullen een kussen. We hebben vanavond drie extra dekens.

Ik overleef nog **een avondje in het najaar**. Zoals elke andere avond ligt de DOOD naast me en voordat mijn ogen dichtvallen hoor ik een stem fluisteren "Welterusten".

Reza
SAMIE FANNY

The 5th Season

The Official website: <http://the5thseason.net/>